

Dvě události spojené se smrtí (/index.php/menu-duch/menu-duch-tema/4807-1-11)

👤 František Schildberger

Téma duchovní (/index.php/menu-duch/menu-duch-tema) 📅 11. leden 2024

🖨 [Vytisknout](#)

1.

Posledním chvílím českého politika Karla Schwarzenberga (nar. 1937) se – téměř minutu po minutě – věnuje Jiří Peňás v článku na stránkách prvního letošního čísla Týdeníku Echo. Dává slovo Schwarzenbergovu řidiči a v posledním období jeho života i pečovateli Michaelu Pastorkovi. Dovolím si z článku citovat.

Karel Schwarzenberg zemřel v soukromé nemocnici Rudolfinerhaus ve Vídni. „Každý den tam chodila kněžna,“ vzpomíná Michael Pastorek. „Ve středu si dal fajfku, já ho vyvezl na balkon, tam si ji vykouřil. Krize přišla ve čtvrtek večer. Ve středu, po tom doutníku, si večer objednal kvalitní víno, já jsem mu pro něj jel na palác. Odpoledne přišla kněžna, dali si skleničku, pak kněžna odešla, no a pozdě odpoledne začal být takový jakoby zmatený, začal hůř mluvit, nešlo mu moc rozumět, chtěl každou chvíli jít na záchod, takže jsem mu pořád pomáhal z postele a do postele, začalo to být takové, no, divné. Odpoledne za ním ještě přišla Anna, manželka Vittiho, třetího dítěte, s vnoučaty, ta si toho také všimla, tak se tam zdržela jen chvíli, že přijde zítra. A ono se to pořád zhoršovalo. takže k večeru už mluvil velmi špatně a dostával se do stavu, kdy nebylo jasné, jestli je při vědomí, nebo ne. Držel mě za ruku a opakoval česky, Prosím pomoc, prosím pomoc... On totiž ležel na posteli a měl asi pocit, že z ní sjíždí, takže jsem ho opakovaně posunoval nahoru a zase nahoru, pak už to nešlo, měl hlavu úplně u zdi. Kolem půl deváté konečně usnul, já si řekl, zaplaťpánbůh, usnul, bude chvíli klid, tak jsem se zvedl, protože jsem potřeboval na hotel, domluvil jsem se se sestrami, že ho budou hlídat, a asi na dvě hodiny jsem odjel. Vrátil jsem se něco po desáté, kníže pořád spal. To přitom nebylo normální, protože on se několikrát během noci probouzel, aby šel na záchod. Mluvil jsem o tom se sestrami, ty mi říkaly, ať jsem rád, že spí, a ať jdu i já. Tak jsem ještě chvíli počkal, ale kolem půlnoci jsem šel spát taky. Kolem druhé jsem se probudil, divil jsem se, že mi nevolal, protože on měl běžně ve zvyku mi v noci volat, tak jsem se oblékl a šel do nemocnice. To byly asi tři. Kníže pořád spal, sestry mi říkaly, že všechno je o. k., že přístroje ukazují, že je v pořádku. /.../ Pak mu píchli do břicha inzulin, na

to nereagoval, jen pořád spal. Tak už jsem začal dělat poplach, nechal jsem zavolat profesorku Redlerovou, ta přišla, a řekla, že ho musíme vzbudit, o což jsem se šetrně pokusil, načež kníže otevřel oči, a pak je zase zavřel, načež zkolaboval.“ Začali ho rychle oživovat, „ale k vědomí ho už nepřivedli. Vlastně v té chvíli kníže umřel, i když ho pak udržovaly přístroje ještě asi šestatřicet hodin. Během nich se s ním mohla rodina rozloučit. Ta u něho byla až do konce. Bylo to moc dojemné, opravdu.“

Nechybí vám v tomto tak emocionálním popisu něco? Řeknu to jen stručně. Chvilé umírání jsou chvíle pravdy o člověku, jak myslel, jaký byl. Karel Schwarzenberg vystupoval jako katolík; katolická je celá jeho rodina. V závěti Schwarzenberg naplánoval do detailu svou zádušní bohoslužbu. Ale za celé poslední dny a hodiny jeho života nikoho nenapadlo, ani jeho blízké, ani jeho samého, že by se měl zavolat kněz, že by se měl Karel Schwarzenberg vyzpovídat a přijmou nejsvětější svátost. Nikdo se s ním společně nemodlil. Když Karel Schwarzenberg cítí, že se blíží konec, vykouří ještě dýmku, pošle svého asistenta pro kvalitní víno. A když je opravdu zle, píchá se injekce, přivolává se profesorka. Ale Bůh a církve pro něj a pro jeho blízké neexistují.

2.

Redaktorka Katolického týdeníku Tereza Zavadilová (nar. 1992) byla 21. prosince 2023 v budově Filozofické fakulty Univerzity Karlovy na Palachově náměstí v Praze. Když začala střelba, uvádí se v článku v prvním letošním čísle Katolického týdeníku, měla seminář ve třetím patře budovy. „Ten náhlý a neznámý zvuk, asi jako kov na kov, ne omračující bum bum, jak jsme zvyklí z akčních filmů, se mi nelíbil a zpanikařila jsem. Znělo to hrozně, asi jako kdyby na fakultu vtrhlo celé komando, které tyčemi rozbíjí vše, co mu přijde pod ruku, nábytek, zdi, sklo.“ Potom mladá žena popisuje, jak spolu se svými kolegy zatarasili dveře a schovali se pod zbytkem nábytku. „Připadala jsem si totálně bezmocná. Hlavou mi běželo, že život tady byl fajn a manžel se o syna postará. Byla jsem připravená, že tohle je konec, že jsou tam i výbušniny nebo že nás aspoň vezmou jako rukojmí. Fixovala jsem se na tuto ‘lepší’ variantu. Rozloučila jsem se smskami s nejbližšími a čekala. Mezitím jsem četla zprávy, co se děje. Budovou zněly pořád hrozné rány a řev. Pomohlo mi, že náš vyučující udržel po celou dobu stoický klid.“ Policie je osvobodila, píše se v článku, zhruba za hodinu a půl. „Byli jsme tak vyplašení, že jsme jim ani nechtěli otevřít. Pak nás vyvedli s rukama nad hlavou, protože nevěděli, jestli se mezi námi třeba neschovává vrahův komplic. Na chodbách byla krev, krev mých spolužáků a učitelů!“

Venku ji, pokračuje článek, zaplavila obrovská vděčnost za záchranu života a za to, že jsou v naší zemi bezpečnostní složky. „Sama pro sebe jsem se rozhodla, že už nechci promarnit ani minutu svého života,“ uzavírá. Každá věta tohoto svědectví o událostech je především svědectvím o tom, že Bůh pro redaktorku Katolického týdeníku vůbec neexistuje. Tereza Zavadilová prožívá mezní situaci a připravuje se na smrt, upíná se k možnosti, že třeba nebude zabita, ale jenom odvedena jako rukojmí – ale na Boha si při tom ani nevzpomene a ani si nevzpomene, že by si na něj mohla vzpomenout. Že by k němu mohla volat, prosit ho o pomoc. Ne, Bůh neexistuje a ona o něm asi nikdy ani neslyšela. I po vysvobození z hrozné situace, když cítí vděčnost za záchranu života, děkuje v duchu, že máme u nás bezpečnostní složky, ale neřekne ani slovo o vděčnosti Bohu – jakkoli v posledku to byl Bůh, kdo ji zachránil. Nechce už, po takovém zážitku, promarnit ani minutu svého života. A já se nemohu ani domýšlet, čeho se chce vzdát, co chce přestat dělat – je to jen její věc a já její ateismus, a je to totální ateismus, samozřejmě

naprosto respektuji. Jen s bezbřehým smutkem konstatuji, že žijeme ve společnosti, kde už ani redaktorka Katolického týdeníku nemá v srdci nejmenší stopu nějaké víry v Boha.

Jiří Peňás: Cestou k orlické hrobce, Týdeník Echo, č. 1 / 2024, s. 54–56

Tomáš Kutil: Byla jsem připravená, že je konec, Katolický týdeník, č. 1 / 2024, s.